

Sygn. akt

III AUa 148/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **9 maja 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda (spr.)
	Sędziowie:	SSA Urszula Kocyłowska SSA Ewa Madera
	Protokolant	st.sekr.sądowy Małgorzata Leniar

po rozpoznaniu w dniu **9 maja 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **J. T.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Przemyślu**

z dnia **6 grudnia 2012 r.** sygn. akt **III U 1402/12**

oddala apelację

Sygn. akt III AUa 148/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 9 maja 2013r.

Decyzją z dnia 12 czerwca 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił J. T. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dochodzonego wnioskiem z dnia 30 marca 2012r., w trybie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U.

z 2009r. nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Podstawą takiego rozstrzygnięcia było niespełnienie warunków do uzyskania świadczenia rentowego, ponieważ orzeczeniem komisji (...)z dnia

6 czerwca 2012r. uznano wnioskodawcę za zdolnego do pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca J. T. domagał się zmiany tej decyzji poprzez przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy podnosząc, że stanowisko organu rentowego jest krzywdzące, gdyż stan jego zdrowia uległ znacznemu pogorszeniu.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o oddalenie żądania wnioskodawcy, z tego samego względu, jaki powołany został w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu tak zajętego stanowiska Zakład wskazał, że skarżący pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 30 kwietnia 2012r. Odmawiając wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy organ rentowy oparł się na orzeczeniu komisji (...)z dnia 6 czerwca 2012r., która stwierdziła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy, co stanowiło podstawę do odmowy wypłaty renty, zgodnie z art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu, po rozpoznaniu sprawy wyrokiem z dnia 6 grudnia 2012r. (sygn. akt IV U 1402/12), odwołanie oddalił.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca J. T. ur. (...), z zawodu ślusarz, zatrudniony jako (...) oraz operator (...)i operator(...) pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 18 czerwca 2001r.

W dniu 30 marca 2012r. złożył wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres.

Po badaniu wnioskodawcy 4 maja 2012r. lekarz (...)stwierdził u wnioskodawcy nadciśnienie tętnicze, chorobę niedokrwienną serca stabilną (...)II, cukrzycę typu 2 , astmę oskrzelową oraz zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, które to schorzenia nie upośledzały jego zdolności do pracy.

Komisja (...)orzeczeniem 6 czerwca 2012r. potwierdziła rozpoznane u wnioskodawcy schorzenia i stwierdziła, że aktualny stan zdrowia badanego nie uzasadnia uznania go za niezdolnego do pracy. Powyższe orzeczenie skutkowało wydaniem przez organ rentowy w dniu 12 czerwca 2012r. - zaskarżonej w niniejszym postępowaniu - decyzji odmawiającej J. T. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Przeprowadzony w postępowaniu sądowym dowód z opinii ośmiu biegłych lekarzy: kardiologa, pulmonologa, laryngologa , okulisty, neurologa, reumatologa, psychiatry i diabetologa oraz z opinii biegłego medycyny pracy – mający na celu weryfikację dotychczasowej oceny stanu zdrowia odwołującego z postępowania administracyjnego – pozwolił Sądowi Okręgowemu w Przemyślu na poczynienie w sprawie zasadniczego ustalenia, iż występujące u badanego schorzenia nie powodują niezdolności do pracy.

Biegli jednomyślnie uznali, że badany z powodu naruszenia sprawności organizmu nie utracił zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Nastąpiła istotna poprawa stanu zdrowia odwołującego od czasu badania przeprowadzonego w dniu 28 kwietnia 2009r. , a świadczy o tym przeprowadzone badanie przez biegłych specjalistów, przebieg schorzeń, wyniki badań oraz zalegająca w aktach sprawy dokumentacja medyczna.

Wskazując opinie biegłych lekarzy sądowych, które w całości Sąd podzielił, jako podstawę rozstrzygnięcia z uwagi na ich miarodajność w zakresie oceny stanu zdrowia i stopnia naruszenia sprawności organizmu skarżącego oraz podkreślając, że zostały sporządzone w rzetelny sposób, są wiarygodne, gdyż uwzględniają rodzaj i charakter schorzeń wnioskodawcy i ich wpływ na zdolność do pracy jak również i to, że zostały wydane w oparciu o analizę dostępnej dokumentacji z leczenia wnioskodawcy z uwzględnieniem wyników badań pomocniczych oraz badania

przedmiotowego - Sąd Okręgowy stwierdził, że brak jest podstaw do uwzględnienia odwołania wobec niespełnienia przez odwołującego koniecznej przesłanki nabycia prawa do dochodzonego świadczenia rentowego z art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 153, poz. 1227).

W podstawie prawnej Sąd powołał także przepis art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego skierował do Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie J. T..

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Zarzucił, że wydany w sprawie wyrok jest dla niego krzywdzący, a uzyskane opinie biegłych lekarzy specjalistów nie pozwalają na pełne przedstawienie aktualnego stanu jego zdrowia, zaś stwierdzone schorzenia wykluczają go z rynku pracy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja J. T. jest nieuzasadniona i jako taka podlega oddaleniu.

Wbrew podniesionym w niej zarzutom i przytoczonym na ich uzasadnienie twierdzeniom wyrok Sądu Okręgowego w Przemyślu jest wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu.

Sąd I instancji rozpoznając istotę sporu tj. kwestię uprawnień wnioskodawcy do renty z tytułu niezdolności do pracy – nie naruszając przepisów postępowania i prawa materialnego dokonał trafnych ustaleń, że apelujący nie ma prawa do dochodzonego świadczenia.

Ustalenia te doprowadziły do rozstrzygnięcia, które zdaniem Sądu Apelacyjnego skutecznie podważone być nie może.

Spór w sprawie toczy się o zachowanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227) prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

Treść wniesionej przez skarżącego apelacji wskazuje, że podstawowy zarzut w niej wyartykułowany, to niedostateczne wyjaśnienie sprawy i dowolna ocena jego stanu zdrowia oraz zebranych w sprawie dowodów.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie.

U podstaw wydania zaskarżonej decyzji legło orzeczenie lekarza orzecznikowi (...), w których J. T. nie został uznany za niezdolnego do pracy.

Orzeczenia te zostały poddane kontroli przez Sąd I instancji rozpoznający odwołanie wnioskodawcy od decyzji ZUS odmawiającej ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W sprawach, w których prawo do świadczenia uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy, Sąd zobligowany jest do zasięgnięcia opinii biegłych lekarzy, ocena bowiem niezdolności do pracy wymaga wiedzy specjalistycznej, którą dysponują wyłącznie lekarze.

Sąd Okręgowy przeprowadził wystarczające postępowanie dowodowe, uzyskując opinie biegłych lekarzy sądowych z zakresu: kardiologii, pulmonologii, laryngologii, okulistyki, neurologii, reumatologii, psychiatrii, diabetologii oraz lekarza medycyny pracy. Dokonując następnie oceny mocy i wiarygodności opinii Sąd nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów wynikającej z art. 233 § 1 kpc i w żadnym razie nie była to ocena dowolna.

Opinie te ze względu na należyte i przekonywujące uzasadnienie wniosków końcowych poddają się kontroli i pozwalają na jednoznaczne ustalenie, że wnioskodawca nie jest osobą niezdolną do pracy.

Biegli w opinii łącznej z 29 sierpnia 2012r. rozpoznali u badanego nadciśnienie tętnicze (...), chorobę niedokrwinną serca I (...), astmę oskrzelową kontrolowaną, obustronne osłabienie słuchu, niedomykalność powieki oka prawego, zespół bólowy kręgosłupa bez objawów korzeniowych, zaburzenia nerwicowo-depresyjne, cukrzycę typu 2 w trakcie doustnego leczenia hipoglikemizującego i uznali go za zdolnego do pracy.

Z kolei lekarz medycyny pracy w opinii z dnia 31 października 2012r. rozpoznał u wnioskodawcy niedosłuch obuuszny, astmę oskrzelową przewlekłą kontrolowaną, zaburzenia nerwicowe depresyjne, przewlekłą niedomogę bólową kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego na podłożu zmian zwyrodnieniowo-depresyjnych bez deficytów neurologicznych, cukrzycę typu 2 w trakcie terapii doustnej, chorobę niedokrwinną serca (...) stopnia, nadciśnienie tętnicze II stopnia (...)/ (...), resztkowe objawy obwodowego uszkodzenia prawego nerwu twarzowego i wskazał, że schorzenia, na które cierpi wnioskodawca mają wpływ na zdolność do pracy. W swej opinii wymienił prace, których wnioskodawca nie powinien wykonywać z uwagi na swe schorzenia. Wskazał, że stanowiska pracy, na których pracował badany zawierały w swoich charakterystykach narażenia i zagrożenia zawarte na w/w liście przeciwwskazań.

W ocenie biegłego wnioskodawca pozostaje zdolny do pracy w zawodzie ślusarza, chociaż nie w każdym zakładzie pracy. Jednocześnie w ocenie biegłego, zdobyte doświadczenie zawodowe podczas pracy zawodowej pozwoli wnioskodawcy odnaleźć się też w innych pokrewnych zawodach mechanicznych. W konkluzji biegły stwierdził, że wnioskodawcę uznać należy za zdolnego do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji lub po przekwalifikowaniu.

Wszystko to razem prowadzić więc musi do podzielenia w postępowaniu odwoławczym zarówno ustalenia Sądu Okręgowego w Przemyślu o zdolności do pracy apelującego, jak i w konsekwencji dokonanej przez ten Sąd oceny prawnej sprawy, sprowadzającej się do stwierdzenia, że po stronie wnioskodawcy, po dniu 1 maja 2012r. wystąpiła przewidziana w art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 153 z 2009r., poz. 1227), przesłanka uniemożliwiająca dalszą wypłatę renty.

W tej sytuacji ustalenia w tej kwestii Sądu Okręgowego Sąd Apelacyjny w pełni podziela i akceptuje.

Subiektywne przekonanie wnioskodawcy o występującej niezdolności do pracy nie zostało poparte żadnymi obiektywnymi dowodami.

Z tych też względów podnoszone w apelacji zarzuty oraz przytoczone na ich uzasadnienie twierdzenia nie mają merytorycznego uzasadnienia i stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji.

Podkreślić należy, że sam fakt występowania schorzeń, czy też konieczność systematycznego leczenia, na co wskazuje w apelacji skarżący, nie przesądza o istnieniu niezdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W tym stanie rzeczy wyrok Sądu Okręgowego w Przemyślu oddalający odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału

w R. odmawiającej wnioskodawcy przyznania świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres jest trafny i odpowiada prawu.

Mając powyższe na uwadze- z braku dostatecznych podstaw faktycznych i prawnych apelacji - na podstawie art. 385 kpc orzeczono jak w sentencji.